

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 14. října 2015 o dovoláních obviněných **Z.S.**, a **Ing. I.S.**, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, , který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 2 T 140/2014, takto:

Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. **se zrušují** usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 9 To 132/2015, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 1. 2015, sp. zn. 2 T 140/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na tato rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. . **se přikazuje** Okresnímu soudu v Kutné Hoře, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 1. 2015, sp. zn. 2 T 140/2014, byly obviněné Z.S. a Ing. I.S. (dále převážně jen „dovolatelky“, popř. „obviněné“) uznány vinnými přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku spočívajícím v tom, že

„dne 1. 11. 2013 uzavřely pracovní smlouvu na dobu neurčitou, a to Z.S. v postavení zaměstnavatele – soukromá podnikatelka, provozovatelka cukrárny, a Ing. I.S., v postavení zaměstnance, v nově vytvořené pozici s názvem marketingový a finanční poradce s hrubou měsíční mzdou 25.000,- Kč, která byla neadekvátní ekonomické situaci firmy, v úmyslu zajistit Ing. I.S. pobírání peněžité pomoci v mateřství, o kterou požádala 12. 12. 2013, neboť byla ve vysokém stupni těhotenství, a pokud by nebyla zaměstnána, nesplňovala by podmínky pro poskytnutí této dávky, čehož si byly vědomy a způsobily tak ČR, zastoupené OSSZ Kutná Hora, 114.464,- Kč, neboť peněžítá pomoc v mateřství byla Ing. I.S. v období od 13. 12. 2013 do 26. 6. 2014 ve výši 584,- Kč denně vyplácena neoprávněně“.

Za to byl každé z nich uložen podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl každé z nich podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 téhož předpisu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. . byla oběma obviněným uložena povinnost uhradit poškozené České Republice,

zastoupené Okresní správou sociálního zabezpečení v Kutné Hoře, Lorecká 667, škodu ve výši 114.464 K.

Proti tomuto rozsudku podaly obě obviněné odvolání (učinily tak jediným podáním prostřednictvím společné obhájky Mgr. Kateřiny Budveselové, MBA), která Krajský soud v Praze usnesením ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 9 To 132/2015, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podaly obě obviněné dovolání (resp. tak učinily jediným podáním prostřednictvím výše jmenované společné obhájky) z důvodů uvedených v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr.ř ., neboť jednak byly přesvědčeny, že toto rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, a jednak měly za to, že v něm určitý výrok chybí, resp. je neúplný.

Dovolatelky se nejprve zaměřily na zdůvodnění toho, v čem spatřují nesprávné právní posouzení skutku podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jednání popsané ve výroku rozsudku soudu prvního stupně podle jejich názoru není trestným činem. Tento výrok je totiž tvořen pouze konstatováním nesporných faktů (sjednání pracovní smlouvy, existence těhotenství Ing. I.S., podání žádosti o poskytnutí peněžité pomoci v mateřství), ovšem chybí v něm jakákoliv zmínka o protiprávním jednání, kterého se měly dopustit, tedy že uvedly někoho v omyl, čím měl být ten někdo uveden v omyl a jakou nepravdivou informací k tomu mělo dojít. Popis skutku ve výroku rozsudku tak neodpovídá právní kvalifikaci podvodu (byly totiž uznány vinnými, že „... uzavřely pracovní smlouvu na dobu neurčitou, a to Z. S. v postavení zaměstnavatele ... a Ing. I. S., v postavení zaměstnance, v nově vytvořené pozici ... s hrubou měsíční mzdou 25.000,- Kč“). Soud dále v popisu skutku vyslovil ničím nepodloženou domněnku, že sjednaná mzda „byla neadekvátní ekonomické situaci firmy“, z čehož dovedl úmysl obviněných „... zajistit Ing. I. S. pobírání peněžité pomoci v mateřství, ... neboť byla ve vysokém stupni těhotenství, a pokud by nebyla zaměstnána, nesplňovala by podmínky pro poskytnutí této dávky, čehož si byly vědomy a způsobily tak ... škodu ve výši 114.464 K, nebo peněžitá pomoc v mateřství byla Ing. I. S. ... vyplácena neoprávněně“. Skutek byl proto nesprávně posouzen jako trestný čin, byť jím není. Ze stejného důvodu byl rovněž nesprávně aplikován § 209 tr. zákoníku, jelikož vzhledem k výše zmíněné absenci rozhodných faktů ve výroku rozsudku nemohla být naplněna objektivní stránka trestného činu podvodu. Skutečnosti jsou v něm pouze účelovým způsobem stavěny za sebe tak, aby navodily dojem protiprávnosti, avšak závěr o tom, že došlo k podvodnému jednání, z nich dovodit nelze.

S tím souvisela i další námitka obviněných, že ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně nejsou uvedeny žádné skutkové okolnosti, které by vedly k závěru, že pracovněprávní vztah mezi nimi byl fiktivní, účelový a ve skutečnosti nerealizovaný. Naopak z řady důkazů jimi předložených vyplývá, že tento vztah byl faktický, realizovaný a funkční.

Podle dovolatelek by se celá podvodnost jejich jednání dala dovést z výroku napadeného rozsudku pouze z údajné neadekvátnosti sjednané mzdy ve vztahu k ekonomické situaci firmy. Tu však soud nalézací ani odvolací nijak nezkoumaly, když zároveň v tomto ohledu nesprávně vyhodnotily jejich výpovědi a rovněž další důkazy svědčící o reálnosti předmětného pracovního poměru, který trval během i po uplynutí mateřské dovolené obviněné Ing. I.S., faktickém výkonu práce z její strany, jejím přínosu pro rodinnou firmu i skutečném důvodu pro její zaměstnání. Vzhledem k náplni práce této obviněné, jejímu vzdělání a zkušenostem, dovolatelky vyjádřily přesvědčení, že dohodnutá mzda byla přiměřená. Soudy však bez jakéhokoliv exaktního dokazování dospěly k závěru, že tato mzda ekonomické situaci firmy neodpovídala, přičemž další důkazy zhodnotily nesprávně nebo vůbec. Výrok odsuzujícího rozsudku je tak podle názoru dovolatelek v rozporu se zjištěnými skutečnostmi.

Obě obviněné dále namítly, že nebyla naplněna ani subjektivní stránka trestného činu podvodu, neboť ve výrokové části rozsudku nejsou uvedeny žádné skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly závěr o jejich úmyslu podvodně vylákat finanční prostředky. Chybí zde tedy popis vědomostní a volní stránky jejich psychického stavu k trestné činnosti. Podvodný úmysl soudy dovedly pouze z existence vysokého stupně těhotenství obviněné Ing. I. S. s tím, že pokud by v jiném stavu nebyla, pracovní poměr by byl sjednán platně. Takový závěr je ovšem v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a ústavními právy garantovanými l. 26 Listinou základních práv a svobod (dále jen „LZPS“).

Dovolatelky poté napadly i tu část výroku, jež se týká způsobené škody. Její výše musí být zcela jednoznačně vyčíslena, jelikož je obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu podvodu. Proto pokud by žádný pracovní poměr nevznikl, musely by soudy ve vztahu ke způsobené škodě vyhodnotit a započít všechny povinné zákonné odvody, které na jeho základ odvedly obě obviněné státu, a to nejen na sociálním pojištění a dalších povinných odvodech, ale i na dani z příjmu, a to za celou dobu trvání předmětného pracovního poměru. To však neučinily, což je postup odporující jak zákonu, tak i právní jistotě. Stejně tak nijak nezohlednily fakt, že pokud by obviněné Ing. I. S. nevznikl nárok

na peněžitou pomoc v mateřství, mohla by namísto něj čerpat alespoň rodičovský příspěvek.

Další výtky obviněných v jejich podání směřovala k tomu, že trestní právo bylo v této věci aplikováno v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe upravenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Namítly, že obviněná Ing. I. S. splnila všechny podmínky pro vznik nároku na peněžitou pomoc v mateřství, mezi než patřila i povinnost odpracovat 270 kalendářních dnů v posledních dvou letech podle § 32 odst. 2 zák. . 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Oba soudy rovněž pominuly zásadní důkaz v podobě kontroly u obviněné Z. S. ze strany Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Kutné Hoře za období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2013, o níž byl vydán protokol . 88/14/224 (dále jen „protokol o kontrole“) a v němž žádné nedostatky nebyly zjištěny. Pokud by následně nějaké pochybnosti vyvstaly, měl tento správní orgán postupovat podle jiných právních předpisů a neřešit problém podáním trestního oznámení.

Následně dovolatelky stručně odvodnily pochybení soud obou stupňů, jež podle jejich názoru spadají pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. . Napadený výrok rozsudku soudu prvního stupně, potvrzený rozhodnutím soudu odvolacího, označily za neúplný, protože z něj není jasné, jaké jednání je jim kladeno za vinu. Chybí v něm popis jak objektivní, tak subjektivní stránky trestného činu, přičemž nesprávné hmotněprávní posouzení věci mělo vliv i na nesprávnost a neúplnost výroku o náhradě škody, kdy nedošlo k jejímu jednoznačnému vyčíslení.

Ze všech výše zmíněných důvodů dovolatelky v závěru svého podání navrhly, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. . zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze sp. zn. 9 To 132/2015 ve všech jeho výrociích a dále postupoval podle § 265m odst. 1 tr. . a obě je obžaloby zprostil.

K podaným dovoláním se vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“), která jako adekvátní uplatněný dovolací důvod shledala pouze ten podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jenž byl navíc podpořen právně relevantními námitkami dovolatelek. Naproti tomu dovolací důvod podle §265b odst. 1 písm. k) tr. ř. podle ní naplněn nebyl. O neúplný výrok by se totiž jednalo v případě, že by neobsahoval některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem, nap. nebyla-li by citována tzv. právní věta. Nepostačuje tedy skutečnost, že ze skutkových okolností případ, tak jak jsou vylíčeny ve skutkové větě výroku rozsudku, nevyplývá naplnění zákonných znak skutkové podstaty trestného inu, jímž byl obviněný uznán vinným, nebo

zmíněné pochybení je podřaditelné právě pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. .

Státní zástupkyně se ztotožnila s námitkou obou obviněných ohledně nenaplnění objektivní stránky přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Popis skutkových zjištění, tak jak jsou uvedena ve výroku rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře, zákonným znakem skutkové podstaty tohoto přečinu neodpovídá. Soudům se nepodařilo prokázat, že by v této věci šlo o tzv. fiktivní zaměstnání, kdy by obviněná Z. S. neměla vytvořeny pracovní podmínky pro zaměstnání své dcery obviněné Ing. I. S., což by bylo možné dovodit v případě doložení skutečnosti, že její firma nedisponuje finančními příjmy na úhradu mzdových nákladů na tuto novou zaměstnankyni, případně pokud by její kvalifikační předpoklady neodpovídaly pracovnímu zařazení. Pouze ze skutečnosti, že tato obviněná byla v době uzavření pracovní smlouvy těhotná, a že její plat vyhodnotily orgány činné v trestním řízení jako neadekvátní k ekonomické situaci firmy, nelze dovodit, že by uvedly Českou republiku, zastoupenou OSSZ v Kutné Hoře, v omyl. Nebylo totiž jednoznačně prokázáno, že jediným cílem obviněných bylo vylákat na státu pro obviněnou Ing. I. S. peněžitou pomoc v mateřství.

Dále státní zástupkyně podotkla, že obviněné Z. S. nebránila žádná okolnost v tom, aby zaměstnala svou těhotnou dceru, která měla potřebné vzdělání k provedení ekonomického zhodnocení fungování rodinné firmy. V tomto smyslu poukázala i na zákon . 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“), podle něhož měla obviněná Ing. I. S. právo nebýt diskriminována v právu na zaměstnání a přístupu k zaměstnání. Jedním z důvodů diskriminace je podle § 2 citovaného zákona i pohlaví, přičemž za diskriminaci se v tomto smyslu považuje i takovéto jednání z důvodu těhotenství nebo mateřství. Obviněná Z. S. neměla proto žádnou povinnost zaměstnat k provedení výše zmíněné analýzy jinou – nikoli těhotnou – ženu. V souladu s názorem obou soudů nižších stupňů však státní zástupkyně zároveň podotkla, že v konkrétním případě by byla vhodnější dohoda o provedení práce.

Poté státní zástupkyně ve svém vyjádření uvedla, že i OSSZ v Kutné Hoře měla nástroje k tomu, aby peněžitou pomoc v mateřství obviněné Ing. I. S. nevyplatila, neboť podle § 52 zákona o nemocenském pojištění zjistí-li se, že dávka byla přiznána nebo se vyplácí neprávem, dávka se odejme nebo se její výplata zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byla vyplacena. OSSZ v Kutné Hoře však žádné kroky podle zmíněného ustanovení neučinila.

To koresponduje se závěry kontroly zachycené v (již výše zmíněném) protokolu. Jestliže soudy tento důkaz ignorovaly, lze v této věci zaznamenat kategorii tzv. opomenutých důkaz, čímž došlo k porušení pravidel spravedlivého procesu.

Nakonec státní zástupkyně zmínila i další významné skutečnosti, a sice že obviněná Ing. I. S. v posledních dvou letech před nástupem na mateřskou dovolenou odpracovala 270 kalendářních dní a byla nemocensky pojištěna, čímž splnila i ostatní podmínky pro výplatu peněžité pomoci v mateřství. Nebylo-li by této skutečnosti, měla by nárok na výplatu rodičovského příspěvku, který se poskytuje do výše 220 000 K, kdy jeho čerpání lze rozdělit do tří let věku dítěte. Ve prospěch obou dovolatelek svědčí také okolnost, že obviněná Ing. I. S. v cukrárně pracovala jak v průběhu mateřské dovolené, tak následně po ní. Z uvedeného lze tedy dovodit, že její zaměstnání v rodinné firmě fiktivní nebylo.

V závěru svého podání státní zástupkyně (bez odkazu na konkrétní zákonná ustanovení) navrhla, aby Nejvyšší soud k dovoláním obou obviněných zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 9 To 132/2015, i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 1. 2015, sp. zn. 2 T 140/2014, a aby Okresnímu soudu v Kutné Hoře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší soud toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. . v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že v této trestní věci jsou obě dovolání (učiněná jediným podáním) přípustná [§ 265a odst. 1, 2 písm. b) tr. .], byla podána osobami oprávněnými, tedy oběma obviněnými prostřednictvím jejich společné obhájkyne [§ 265d odst. 1 písm. b), odst 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňují i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř. , Nejvyšší soud dále posuzoval, zda vznesené námitky naplňují dovolatelkami uplatněné dovolací důvody. Shledal přitom, že všechny jejich námitky jsou podřaditelné pod dovolací důvod podle **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.**, který je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V jeho rámci je možno namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoli šlo o jiný trestný in, nebo se o trestný čin vůbec nejednalo. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu ovšem pod tento dovolací důvod primárně podřazuje i námitky dovolatelek ohledně neúplnosti

rozsudku v jeho výroku o vině z důvodu absence některých zákonných znak trestného činu, a rovněž ve výroku o náhradě škody, jež nebyla správně vypočtena. Takové vadné (neúplné) rozhodnutí totiž vždy zároveň spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, který v tomto smyslu obviněné (v jiné části svého podání) také uplatnily.

Další dovolatelkami namítaný dovolací důvod podle **§ 265b odst. 1 písm. k) tr. ř.** byl již tedy fakticky konzumován dovolacím důvodem předchozím, a proto je možno jej v daném případě považovat za jimi nadbytečně uplatněný. Nelze však bezesbytku souhlasit se státní zástupkyní v tom, že by vůbec nebyl naplněný. Tento dovolací důvod je totiž dán, pokud v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Jedná se zde o situace, kdy rozhodnutí neobsahuje výrok jako celek anebo některou jeho podstatnou náležitost, ačkoliv by podle zákona ve výrokové části zahrnutý být měly. Trestní řád v ustanovení § 120 odst. 3 zakazuje mezi podstatné náležitosti výroku m. j. i uvedení všech zákonných znak trestného činu ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku. Ten tedy musí pojmut úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech těchto znak (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2002, sp. zn. 5 Tdo 429/2002). Z napadeného výroku o vině je však na první pohled jasné, že uvedeným požadavkům nedostál, nebo z něj nelze jednoznačně dovodit jakékoliv protiprávní jednání obviněných. Proto v případě, že by ohledně toho samého pochybení dovolatelky nenamítly dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., mohl by se uplatnit práv dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř. Naopak výrok o náhradě škody za neúplný považovat nelze, jelikož ten žádné zákonem požadované náležitosti nevynechává. Chybné vyčíslení škody tak může být rozporováno pouze v rámci nesprávného hmotněprávního posouzení skutku ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Jelikož Nejvyšší soud – po tomto vymezení dovolatelkami uplatněných dovolacích důvod – neshledal důvody pro odmítnutí dovolání, přezkoumal ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výrok rozhodnutí, proti nimž byla dovolání podána, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovoláních, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející. K vadám výrok, které nebyly dovoláními napadeny, přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv. na správnost výrok, proti nimž byla podána dovolání.

Po tomto přezkoumání Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání obou obviněných jsou důvodná, a to především v té části, v níž namítly nesprávné právní posouzení skutku. Argumentace v nich uvedená je v zásadě správná a výstižná, přičemž v podstatě to samé platí i o vyjádření státní zástupkyně. A právě proto, že Nejvyšší soud se s touto argumentací v celém jejím rozsahu i provázanosti zcela ztotožnil, postačuje na

ni (již vzhledem k zásadě procesní ekonomie) v plném rozsahu odkázat a pouze ji v některých ohledech doplnit i vybrané skutečnosti zdůraznit.

Závažného pochybení se oba soudy nižších stupňů dopustily již tím, že uznaly obě obviněné vinnými přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, aniž by byly naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty (především objektivní a subjektivní stránka).

Trestní zákoník ve svém § 13 odst. 1, který navazuje na l. 39 LZPS, stanoví, že „*trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje jako trestný, a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně*“. Těmi jsou vedle věku a přičetnosti i znaky skutkové podstaty trestného činu, a to konkrétně protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Není-li některá z těchto složek naplněna, o trestný čin se nejedná. K obligatorním znakům objektivní stránky všech trestných činů náleží jednání, škodlivý následek a příčinná souvislost mezi nimi.

U trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku je *jednáním* myšleno uvedení jiného v omyl, využití něčího omylu nebo zamlčení podstatných skutečností. *Následkem* takového jednání je pak obohacení pachatele nebo jiné osoby a zároveň způsobení větší škody na cizím majetku. Tyto aspekty musí být samozřejmě ve vzájemné *příčinné souvislosti* (k tomu srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až § 139. Komentář 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 127 a násl.). *Škodou* na cizím majetku je újma majetkové povahy (větší škodou je podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku škoda dosahující částky nejméně 50.000 Kč). Skutková podstata podle citovaného ustanovení vyžaduje úmyslné zavinění pachatele (§ 13 odst. 2, § 15 tr. zákoníku).

V daných souvislostech Nejvyšší soud v obecné rovině ještě připomíná, že objektem trestného činu podvodu je cizí majetek. *Cizím majetkem* se rozumí majetek, který nenáleží pachateli nebo nenáleží výlučně jemu. *Obohacení* znamená neoprávněné rozmnožení majetku pachatele nebo někoho jiného. Nemusí se shodovat se škodou, která je způsobena poškozenému; může být menší, ale i větší než způsobená škoda. *Omyl* je rozpor mezi představou a skutečností. Uvedení v omyl je jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci.

Z tzv. právní věty výroku o vině odsuzujícího rozsudku se podává, že soud prvního stupně považoval za naplněné zákonné znaky spočívající v tom, že obě obviněné „*úmyslným společným jednáním sebe obohatily tím, že uvedly někoho v omyl a způsobily tak na cizím majetku větší škodu*“. Takový právní závěr je ovšem v rozporu se skutkovými zjištěními, která tento soud učinil.

Pouhé přečtení odsuzujícího výroku rozsudku soudu prvního stupně a odvodnění obou napadených rozhodnutí vede nutně k závěru, že základní požadavky upravené v § 13 odst. 1 tr. zákoníku a další zákonné předpoklady splněny nebyly, neboť v nich není jediná zmínka o jednání obviněných, kterým by kohokoliv uvedly v omyl, čího omylu využily nebo zamlčely nějaké podstatné skutečnosti. To je zřejmé i ze srovnání tzv. znělky obžaloby se skutkovou větou rozsudku – zatímco znělka obžaloby obsahovala v samém úvodu tvrzení, že obviněné jednaly „*po předchozí vzájemné dohodě v úmyslu vlastního obohacení ...*“, ve skutkové větě výroku rozsudku takové zjištění absentuje (zejm. proto, že nalézací soud z provedených důkaz takový závěr učinit nemohl). Popis skutku tak obsahuje v podstat jen konstatování toho, že obviněné „... *uzavřely pracovní smlouvu na dobu neurčitou, a to Z. S. v postavení zaměstnavatele ... a Ing. I. S., v postavení zaměstnance, v nově vytvořené pozici ... s hrubou měsíční mzdou 25.000,- Kč*“, s důkazem nepodloženou domněnkou, že taková mzda „*byla neadekvátní ekonomické situaci firmy*“, z čehož soud dovodil úmysl (zřejmě obou) obviněných „... *zajistit Ing. I. S. pobírání peněžité pomoci v mateřství, ... nebo byla ve vysokém stupni těhotenství, a pokud by nebyla zaměstnána, nesplovala by podmínky pro poskytnutí této dávky, čehož si byly vědomy a způsobily tak ČR, zastoupené OSSZ Kutná Hora ... škodu ve výši 114.464,- Kč, nebo peněžitá pomoc v mateřství byla Ing. I. S. ... vyplácena neoprávněně*“.

Přestože z popisu skutku to explicitně nevyplývá, lze se domnívat, že v daném případě oním oklamáním (resp. podvedeným) měla být Česká republika, zastoupená OSSZ v Kutné Hoře. Ta by ovšem byla obviněnými (příp. jen některou z nich) uvedena v omyl například tím, že by se na základ jimi uvedených nepravdivých údajů mylně domnívala, že obviněná Ing. I. S. splnila podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci v mateřství [stanovené v § 32 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o nemocenském pojištění], a proto by jí tuto dávku (neoprávněně) poskytla. Za takto popsane situace v přezkoumávaném případě (v němž zejm. není sporu o tom, že obviněná).

Ing. I. S. ostatní podmínky pro poskytnutí dávky splnila – srov. § 32 a násl. § 5 zákona o nemocenském pojištění) by výše uvedeným nepravdivým údajem nemohlo být nic jiného, než existence pracovněprávního vztahu mezi obviněnými, ačkoliv by tento poměr byl ve skutečnosti fiktivní. Pokud by tedy dovolatelky měly být uznány vinnými přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, musely by jim soudy onu faktickou neexistenci předmětného vztahu prokázat, a to způsobem popsáním v § 2 odst. 5 tr. ř. Pouhé (důkazně nepodložené) domněnky obou soud nižších instancí o účelu uzavření pracovní smlouvy mezi obviněnými nebo o neadekvátnosti sjednané mzdy vzhledem k ekonomické situaci firmy, jsou z hlediska trestního práva naprosto irelevantní, nebo

podmínkou pro poskytnutí peněžité pomoci v mateřství je podle § 5 zákona o nemocenském pojištění mimo jiné existence (platného, realizovaného) zaměstnaneckého poměru.

Teoreticky vzato Česká republika by mohla být obviněnými (příp. některou z nich) uvedena v omyl i nepravdivou informací ohledně částky sjednané mzdy, což by sice nemělo žádný vliv na oprávněnost nároku na tuto dávku, ovšem promítlo by se to při výpočtu její výše. To však předmětem trestního stíhání obviněných nebylo.

Soudy obou stupňů však fiktivnost pracovněprávního vztahu mezi obviněnými nijak nezkoumaly (naopak jeho existenci vůbec nezpochybňovaly). Z důkazů provedených v řízení navíc vyplývá, že obviněná Ing. I. S. svou práci, ke které měla potřebnou odbornou kvalifikaci, skutečně vykonávala, za což jí spoluobviněná Z. S. řádně vyplácela sjednanou mzdu. Žádný právní předpis přitom této obviněné neukládá, koho může ve své firmě zaměstnat kohokoli, stejně tak je samozřejmě vyloučené, aby jakákoliv právní norma zakazovala zaměstnávání těhotných žen. Za této situace tedy soudy nemohly žádným způsobem dovést podvodné jednání obviněných. Již to samo o sobě implikuje závěr, že skutek, tak jak je popsán ve výroku odsuzujícího rozsudku, není trestným činem (srov. rozhodnutí č. 7/1988-II. Sb. rozh. tr.ř.)

K pochybení soud obou stupňů došlo i v otázce vyčíslení výše způsobené škody, která je dalším znakem objektivní stránky trestného činu podvodu, konkrétně jeho následkem. Její rozsah má význam pro posouzení, zda se o tento skutek vůbec jedná i nikoli, popřípadě pro podřazení určitého jednání, jež by soud shledal jako podvodné, pod základní skutkovou podstatu předmětného trestného činu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku nebo některou z jeho skutkových podstat kvalifikovaných podle odstavce 2 až 5 tohoto ustanovení, jež má následně vliv i na rozhodnutí o výši trestu i o náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr. ř. Proto musí být v trestním řízení dán dostatečný podklad pro závěr o vzniku škody, stejně tak i o její výši. Nestane-li se tak, může dojít i k porušení práva na spravedlivý proces, garantovaného l. 36 odst. 1 LZPS (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1320/2008, publikovaný pod. ÚS 218/2008-n. ve Sb. nález a usnesení Ústavního soudu).

Jak již bylo uvedeno, objektem trestného činu podvodu je cizí majetek, v tomto případě majetek náležející České republice. Pokud by se soudům podařilo prokázat fiktivnost pracovněprávního vztahu mezi obviněnými, musely by se při následném určování výše škody předně zaobírat veškerým pohybem na majetku Českého státu v souvislosti s tímto neexistujícím poměrem, tedy všemi povinnými odvody, včetně daně z

příjmu. Stejně tak by musely vzít v potaz i případný nárok na rodičovský příspěvek, který by obviněné Ing. I. S. nepochybně vznikl, pokud by nepobírala peněžitou pomoc v mateřství (srov. § 32 a násl. zákona . 117/1995, o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů; nárok na výplatu peněžité pomoci v mateřství má sice přednost před nárokem na výplatu ostatních dávek, ovšem rodičovský příspěvek je peněžitá opakující se obligatorní dávka státní sociální podpory, která je poskytována bez ohledu na výši příjmu, jde tedy o tzv. netestovanou dávku; její výše může činit až 7.600 Kč měsíčně a náleží rodiči do 4 let věku dítěte).

Vzhledem k absenci objektivní stránky by ovšem neměla být jednáním obviněných logicky naplněna ani stránka subjektivní. Jelikož v tomto případě by absentovalo jednání ve smyslu trestního práva, nemusel by se Nejvyšší soud otázkou zavinění (ani výše škody) již vůbec zabývat. Protože však shledal, že i zde soudy nepostupovaly v souladu s normami (nejen) trestního práva, považuje za potřebné uvést, že jejich úvahy o podvodném úmyslu obviněných, stejně jako závěry o podvodném jednání obviněných, nejsou podpořeny důkazy v řízení provedenými. Nepochybně prokázání subjektivní stránky trestného činu je přitom nezbytné pro zachování pravidel spravedlivého procesu podle l. 36 odst. 1 LZPS (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 575/2001).

Právě fakt, že závěry obou soudů příliš (resp. téměř vůbec) nespočívají na výsledcích provedeného dokazování, zhodnotil Nejvyšší soud jako velmi závažný nedostatek. Přitom § 2 odst. 5 tr. . všem orgánům v trestním řízení výslovně ukládá postupovat tak, „*aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí*“. Dále pak § 89 odst. 1 tr. ř. vypočítává některé skutečnosti, které je třeba v trestním stíhání dokazovat. Mezi ně patří nap. to, „*zda se stal skutek, v němž je spatřován trestný čin*“ podle písm. a) tohoto ustanovení. Jak již bylo uvedeno výše, soudy se touto otázkou v podstatě vůbec nezabývaly, když nijak neprokázaly (dokonce se o to ani nesnažily) jakékoliv jednání obviněných, které by naplnilo zákonné znaky skutkové podstaty přečinu podvodu. Příliš pozornosti nevěnovaly ani přesnému zjištění skutečné výše škody, kterou měly obviněné způsobit, ačkoliv jim tak ukládá § 89 odst. 1 písm. e) tr. ř .

Oba soudy se pouze omezily na polemiku s výpověďmi obou obviněných, které pak, bez jakéhokoliv reálného podkladu, označily za nepřesvědčivé, z čehož dovodily, že zaměstnání obviněné Ing. I. S. bylo účelové. To však k usvědčení obou obviněných ze spáchání přečinu podvodu v žádném případě nestačí. Na tomto místě je nutné opět zdůraznit, že předmětem dokazování neměla být ona účelovost pracovněprávního vztahu, ale jeho faktická neexistence (resp. skutečná výše sjednané mzdy). V tomto smyslu soudy měly

hodnotit nejen výpovědi obviněných, ale i další předložené důkazy významné pro náležité objasnění stíhaného skutku. Jednalo se nap. o ekonomickou analýzu (v rozsahu téměř 30 stran) vypracovanou obviněnou Ing. I. S., výplatní pásky zaměstnance kavárny a hlavně již výše zmíněný protokol o kontrole (srov. č. l. 41 až 43 spisu). Těmito odkazy se však oba soudy nižších stupňů evidentně nezabývaly. Ekonomická analýza je bez dalšího zhodnocení zmíněna pouze v odůvodnění rozsudku nalézacího soudu. Velmi významný důkaz v podobě protokolu o kontrole oba soudy ignorovaly úplně. Proto jej lze, v souladu s názorem státní zástupkyně, považovat za opomenutý důkaz ve smyslu judikatury Ústavního soudu (srov. nap. nález Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 2343/2008, publikovaný pod . č. ÚS 67/2009-n. ve Sb. nález a usnesení Ústavního soudu).

Z výše uvedeného plyne, že oba soudy nedostály požadavkům upraveným v § 89 odst. 1 tr. ř. a v § 2 odst. 5 tr. ř. a dále ani jejich povinnosti uvedené v § 2 odst. 6 tr. ř. na *pečlivé uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu*. Stejně tak nepostupovaly podle § 125 tr. ř., jež je zavazuje m. j. k výkladu, *jakými úvahami se řídily při hodnocení provedených důkazů nebo jak se vypořádaly s obhajobou*, v odůvodnění svých rozhodnutí. Lze tedy shrnout, že soudy obou stupňů nahradily skutečné hodnocení důkazů pouze právně irelevantními domněnkami, na jejichž základě pak obviněné uznaly vinnými přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Takový postup, který je v hrubém rozporu s l. 36 odst. 1 LZPS, je ovšem v demokratickém právním stát nepřijatelný. To je třeba akcentovat i proto, že k tomu, aby bylo možno rozhodnout o vině a trestu, je třeba, aby řetězec důkazů nevyvolával důvodné pochybnosti, a pokud tomu tak není, je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 608/06, publikované od . ÚS 79/2008 ve Sb. nález a usnesení Ústavního soudu), a že jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 438/2008, publikované pod . ÚS 128/2001 ve Sb. nález a usnesení Ústavního soudu).

K trestnímu stíhání obviněných teoreticky nemuselo vůbec dojít, pokud by byla oběma soudy nižších instancí (a na samém počátku trestního řízení především příslušným státním zástupcem) přílehavě aplikována také zásada subsidiarity trestní represe, jak na to správně poukázaly jak obě dovolatelky, tak i státní zástupkyně. Podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku totiž platí, že *trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu*. Z tohoto vymezení, které navazuje na zásadu zákonnosti vyjádřenou v § 12 odst. 1 tr. zákoníku, podle níž jen trestní zákon vymezuje trestné činy a stanoví trestní sankce, které lze uložit, plyne, že trestní represe, tj. prostředky trestního práva, je možné v konkrétní věci použít jen tehdy, když

jde o společensky škodlivé jednání a uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu nepostačuje.

Takto definovaným principem „*ultima ratio*“ je zajištěno, aby prostředky trestního práva byly použity zdrženlivě, především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Tím je vyjádřena funkce trestního práva jako krajního prostředku ve vztahu k ostatní deliktní právní úprav (správněprávní, občanskoprávní, obchodněprávní apod.). Z uvedeného vyplývá, že trestnými činy mohou být pouze závažnější případy protispolečenských jednání, a to podle zásady, že tam, kde postačí k regulaci prostředky správního nebo civilního práva v širším slova smyslu, jsou trestněprávní prostředky nejen nadbytečné, ale z pohledu principu právního státu také nepřijatelné. Ochrana majetkových vztahů má být v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení občanskoprávních vztahů svou intenzitou dosahuje zákonem předpokládané společenské škodlivosti, je namísto uvažovat o trestní odpovědnosti (v podrobnostech k tomu srov. nálezy Ústavního soudu například ve věcech sp. zn. II. ÚS 372/2003, I. ÚS 558/2001, I. ÚS 69/2006, I. ÚS 541/2010, II. ÚS 1098/2010, dále celou řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu a zejména stanovisko jeho trestního kolegia ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, publikované pod . 26/2013 Sb. rozh. trest., z komentované literatury pak Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až § 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 117 a 118).

Těmto významným otázkám žádný ze soudů nižších stupňů nevěnoval sebemenší pozornost, přestože v přezkoumávané věci je zřejmé, že předpisy práva sociálního zabezpečení počítají i se situacemi neoprávněně vyplacených dávek a pro tyto případy obsahují normy sankční povahy (i v právu sociálního zabezpečení se totiž uplatňují jak funkce preventivní, tak funkce represivní).

Podle § 84 odst. 2 písm. a) zákona o nemocenském pojištění je příslušná OSSZ oprávněna rozhodovat v prvním stupni ve věcech pojištění m. j. o přiznání dávek a jejich odnětí, o zastavení výplaty dávek a o změně výše dávek (bod 1.), o vrácení přeplatku na dávce (bod 2.), o regresních náhradách (bod 6.), i o správních deliktech (bod 7.). Na situace, kdy pojištěnec s cílem vylákat od státu výplatu určité dávky uvede v žádosti o ni záměrně nepravdivé informace, pamatuje hlava V. citovaného zákona upravující odpovědnost v pojištění. Snížit nebo odejmout dávku nebo zastavit její výplatu umožňuje jeho § 52 písm. c), zjistí-li se, že tato byla přiznána nebo je vyplácena ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byla přiznána nebo se vyplácí neprávem. Za tímto účelem poslušná OSSZ může podle § 84 odst. 2 písm. i) tohoto zákona „*kontrolovat plnění povinností*

zaměstnavatel ... v pojištění plnění dalších povinností právnických nebo fyzických osob uložených jim tímto zákonem“. To ostatně OSSZ v Kutné Hoře také učinila, žádná nesrovnalost však ke dni 3. 3. 2014 neodhalila (srov. výše zmiňovaný protokol o kontrole).

Tím spíše je otázkou, zda bylo rozumného důvodu, aby se již dne 2. 5. 2014 tato OSSZ (zejména při následném podezření) obracela prostřednictvím svého ředitele rovnou na orgány činné v trestním řízení (srov. č. 1. 1 spisu), zvláště když vůbec nevyužila možnosti, které jí v přezkoumávané věci nabízela shora citovaná ustanovení zákona o nemocenském pojištění. Aniž by Nejvyšší soud chtěl předjímat budoucí rozhodnutí nalézacího soudu v této věci, musí konstatovat, že aplikace zásady subsidiarity trestní represe a principu ultima ratio přichází zcela reálně do úvahy už s ohledem na dosud zjištěné okolnosti případu a osoby bezúhonných obviněných. Je tomu tak už proto, že ustanovení § 127 a násl. zákona o nemocenském pojištění obsahuje výčet přestupků, jichž se může dopustit fyzická osoba (ať už jako zaměstnanec, nebo jako zaměstnavatel), a sankce za jejich spáchání (základem právní odpovědnosti za přeplatek na dávce sociálního zabezpečení je rovněž povinnost vrácení takové dávky, pokud ji subjekt právního vztahu vylákal – srov. § 124 citovaného zákona).

Nejvyšší soud na základ shora zmíněných skutečností z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 9 To 132/2015, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 30. 1. 2015, sp. zn. 2 T 140/2014, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Poté podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Kutné Hoře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, neboť již jeho rozhodnutím bylo založeno chybné rozhodnutí ve věci.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně, na němž v první řadě bude, aby doplnil stávající dokazování ve smyslu výhrad uvedených v předchozím textu. Jeho povinností tak bude, aby především doplnil dokazování směřující k prokázání (nebo naopak k vyvrácení) obžalobou tvrzeného podvodného úmyslu obou obviněných. V tomto směru se nabízí svědecký výslech ředitele OSSZ v Kutné Hoře zejména k obsahu jeho dopisu ze dne 2. 5. 2014 (založeného na č. 1. 1 spisu), v němž na jedné straně vyslovuje podezření ze spáchání trestného činu podvodu (zejm. ze strany Ing. I.S.), na druhé straně však uvádí, že „od 13. 12. 2013 náleží Ing. I. S. peněžité pomoci v mateřství ...“, a že „jmenovaná má na základ její žádosti ... nárok na výplatu peněžité pomoci v mateřství

do 26. 6. 2014, tudíž celkem obdrží 114.464 K“. Vysvětlit by také měl, z jakého důvodu OSSZ v Kutné Hoře nevyužila možnosti, které jí poskytovala výše citovaná ustanovení zákona o nemocenském pojištění, zvláště když trestní oznámení na Ing. I. S. podával cca 2 měsíce předtím, než jí měl skončit nárok na výplatu peněžité pomoci v mateřství, a proč jí přes vyslovené podezření byly uvedené dávky i nadále vypláceny.

Jestliže podle protokolu o kontrole (srov. shora) nebyla ke dni 3. 3. 2014 zjištěna žádná pochybení na stran některé z obviněných, bude zapotřebí vyslechnout jako svědkyni kontrolující pracovníci OSSZ v Kutné Hoře L.B., zvláště když kontrola byla zaměřena právě i na peněžitou pomoc v mateřství přiznanou a poskytovanou obviněné Ing. I. S. Obdobně se nabízí svědecké výsledky dalších pracovníků OSSZ v Kutné Hoře, které o žádosti této obviněné o peněžitou pomoc v mateřství rozhodovaly, příp. rozhodnutí o ní kontrolovaly. Ve věci již vyslechnutá svědkyně - vedoucí oddělení nemocenských pojištění OSSZ v Kutné Hoře, jejich jména a příjmení sice do protokolu neuvedla, jejich identifikace by však neměla být pro nalézací soud žádným problémem.

Vyjde-li v průběhu doplněného dokazování najevo potřeba provést i další důkazy, na něž v tomto stadiu řízení nemohlo být pamatováno, bude samozřejmě povinností nalézacího soudu provést i takovéto důkazy.

Po doplnění dokazování bude povinností nalézacího soudu znovu a daleko přesvědčivěji, než se v původním rozsudku stalo, hodnotit provedené důkazy, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., neboť jen po takovém hodnocení bude moci učinit skutková zjištění odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř.

Neméně se bude muset již nalézací soud zabývat otázkou právní kvalifikace. Bude-li znovu zvažovat vinu obou obviněných, bude muset věnovat pozornost nejen všem výše zdůrazněným otázkám (především objektivní a subjektivní stránce žalovaného trestného činu a aplikaci zásady subsidiarity trestní represe), ale i přílehlavě uplatněné námitce státní zástupkyně, že (soud) při svém dosavadním pohledu na řešenou problematiku ignoroval příslušná ustanovení antidiskriminačního zákona, zejména § 1 odst. 1 o právu na rovné zacházení a zákazu diskriminace ve věcech práva na zaměstnání [písm. a)] a sociálního zabezpečení [písm. f)], příp. práv jiných.

Stejně tak bude třeba, aby se již tento soud náležitě vypořádala rovněž s otázkou, zda se obviněné podvodného jednání dopustily jako spolupachatelky ve smyslu § 23 tr. zákoníku. Ve svém původním rozsudku (zrušeném tímto usnesením Nejvyššího soudu) totiž spolupachatelství obou obviněných jen konstatoval, ale vůbec neodvodnil (srov. stranu 5 jeho rozsudku). Jeho pochybení v tomto směru nenapravit ani odvolací soud,

který se této problematice v odvodnění svého usnesení nevěnoval vůbec. Přitom potřeba jejího pečlivého odůvodnění je zřejmá už z toho, že na rozdíl od žalobní znělky ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku absentuje zjištění, že obě obviněné jednaly „*po předchozí vzájemné dohodě v úmyslu vlastního obohacení*“.

Jen pro úplnost Nejvyšší soud připomíná, že soud, jemuž věc byla přikázána k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil (srov. § 265s odst. 1 tr. ř.). A jelikož napadená rozhodnutí byla zrušena jen v důsledku dovolání podaných obviněnými, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jejich neprospěch (srov. § 265s odst. 1 tr. ř.).

Na samý závěr zbývá dodat, že toto rozhodnutí učinil Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, neboť je zřejmé, že zjištěné vady nebylo možné odstranit ve veřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. b) tr. ř.].

Poučení: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. října 2015

JUDr. Jan Bláha v. r.
předseda senátu